

Play with **FIRE**

Modern Noir
Kateřina Havlová

Čiň čertu^v dobře^v

OBSAH

1. VÝLET.....	1
2. NEBEZPEČÍ	3
3. POCHYBNOSTI	6
4. ZMATEK.....	8
5. PRAVDA.....	12
6. KONFRONTACE.....	15
7. ROZHODNUTÍ.....	17
8. SVATOUŠEK	19
9. ZRADA.....	22
10. PROZŘENÍ.....	24
11. POMSTA.....	28

BONUS -není součástí

1. VÝLET

1.1

úterý (ted')

Klára otevřela oči. Jako by se probudila do nového světa. Ale byl to ten stejný pokoj se stejným lustrem a tenkou linkou prasklé omítky táhnoucí se od okna do rohu místnosti, kde milosrdně končila za skříní. Nedovřenými dveřmi skříně je vidět jen pár prázdných dřevěných ramínek. Kufr měla stále sbalený, ležel pootevřený hned vedle postele, večer z něj jen vytáhla pyžamo a ručník. Třeštila ji ale ze všeho hlava a nemohla vůbec usnout, tak ji Vláda dal nějaké dva prášky, které poslušně spolkla, protože nesmírně toužila ponořit se do tmy a do ticha, vypnout mozek a aspoň na chvíli zapomenout na vše.

Povedlo se. Když teď otevřela oči, hlavu měla příjemně prázdnou, i když podivně těžkou. Byla klidná, koukala znovu na tu prasklinu v omítce, na kterou při marném pokusu usnout včera večer zírala s vytřeštěnýma očima a čekala na vysvobození. Vlastně čekala spis nějaké vysvětlení, co se stalo, proč musí být v tomhle pokoji a proč se sem během jednoho dne musela přemístit ze svého stovky kilometrů vzdáleného pražského bytu, kde jí bylo docela dobře. Zírala včera na tu prasklinu v omítce, ale ta jí nebyla schopná žádné vysvětlení poskytnout. Pochopila sama, že je sem z nějakého důvodu uklizená a že to nejspíš souvisí s některou její tlumočnickou zakázkou, ale ani z Vládi, který ji sem doslova odvedl, nedostala nic víc než ty spásné dvě pilulky.

1.2

Uslyšela lehké zaklepání a vzápětí vstrčila do dveří kulatou, hladce učesanou hlavu asi padesátiletá žena. Když zjistila, že už Klára nespí, široce se usmála a vstoupila na krok do pokoje.

„Dobré ráno,“ spustila anglicky. „Doufám, že jste se dobře vyspala, zavolám hned Vládi a pošlu vám čaj.“

Klára se nadzvedla na loktech, aby poděkovala, ale měla tak sucho v ústech, že z ní vyklouzlo jen nesrozumitelné zajíknutí. Žena Kláru překvapila hlavně svým vzhledem. Měla tmavší plát a na sobě indické sárí. Indické nebo pákistánské, to Klára nedokázala rozeznat. Mluvila jen s lehkým přízvukem pořád se usmívala. Pak hned odešla splnit úkoly, které si sama nadiktovala.

Vláda proklouzl dveřmi až směšně opatrně, jako nějaký špion, a to Kláru navzdory situaci pobavilo. Nevěřila, že by mohli být v takovém nebezpečí, aby se Vláda musel chovat tajemně jako James Bond.

„Rychle se sbal a padáme!“ Dost překvapivé navázání na slibný dotaz: „Nechtěla by sis udělat malý výlet?“

Myslela jsem, že pro mě má nějakou neskutečně zajímavou dobrodružnou tlumočnickou zakázku. Po něčem takovém už léta toužím, už mě nudí ty věčně stejné kecy, bla bla bla. Potřebovala jsem změnu a doufala, že to konečně přišlo. Že ale naopak od jedné staré nudné zakázky budu prchat jako zločinec a že už v nějaké dobrodružné, nebezpečné hře dávno jedu, to mě ani ve snu nenapadlo. Není to ale vůbec vzrušující, jak jsem si představovala.

1.3

Pere se ve mně směsice pocitů, chvíli mám strach a chvíli mi to přijde směšné a malicherné, a pak se zas chvíli bojím. Když vidím, jak se Vláda chová opatrnicky a tajnůstkářsky, přijde mi to k smíchu.

Když mám pár minut čas si vše v klidu promyslet, běhá mi mráz po zádech. Vláda po mně chce, abych na nic nemyslela a tím pádem neměla policii co říct, což není těžké – nemám co říct!

Prostě jsem vždy tlumočila docela obyčejné, stejně nudné kecy jako kdykoliv jindy. Žádné záznamy z těch rozhovorů neexistují, byly to společenské události. Ale zvědavost, moje zvědavost mi nedá a nutí mě si to vše znovu vybavit a v tu chvíli se bojím, že si možná vzpomenu na něco, co pak nebudu umět zamlčet. Jako tlumočnice jsem prostě zvyklá mluvit, jsem ten typ, co na srdci to na jazyku a obávám se, že mi to v tomto případě moc nepomůže. Vláda to ví a zdůrazňuje, že vzpomenout si na cokoli a začít o tom žvanit může být dost nebezpečné, a vzápětí se mě snaží uklidňovat, že vše bude ok, protože já určitě nic nevím a na nic významného si nepamatuju. Jenže moje zvědavost už je probuzená a předkládá mi nejrůznější mlhavé vzpomínky bez ladu a skladu a já zaostřuji zrak i sluch do minulosti a vytěšňuji ze vzpomínek šum přehlušující zvuky a zaposlouchávám se, pokouším se o návrat do děje...

Poslušně si vybalila věci z kufru. Skříň, kterou se jí nepodařilo úplně dovřít, už aspoň neskýtá tak neutěšený pohled na prázdná ramínka. Klára nosila hodně barevné oblečení a pootevřená skříň tak působila veseleji a celý pokoj přátelštěji a ani ta prasklina v omítce už ji tolik neiritovala.

1.4

Dostala od Shreyi dva velké ručníky a zavřela se v koupelně. V každém filmu nebo i románu se jde hlavní hrdinka vždy v takovou chvíli vysprchovat – pustí si na hlavu proud vody a stojí pod ním nekonečně dlouho. Koupelna je pak plná páry a hrdinka odchází zahalená ručníkem, posílená k dalšímu boji s okolnostmi. Pokusila se o totéž. Stále si připadala jako ve filmu. V detektivce.

Nedělá si z ní snad Vláda srandu, nedopřává jí jen dobrodružství, po kterém tolik toužila? Za měsíc má pětadvacáté narozeniny, není tohle náhodou jen hra, jeho nápad na originální dárek? Jestli to tak je, měla by to s ním hrát dál. Užít si to. Vychutnat.

Oblékla se do fialových úpletových šatů a přisedla si k Vládovi v malé jídelně. Sušenky a čaj s mlékem, tak dokonale anglické. Dokonale narozeninové. Usmála se. Byla spokojená, byla potěšená tou pozorností.

„Tak co dál, Jamesi?“ Zeptala se a koketně se usmála.

„Jména měnit nemusíme,“ odpověděl roztržitě Vláša. „Tady jsme v pohodě,“ dodal.

„A kde tedy jsme?“ Hrál dál. Podíval se na ni nechápavě.

„Jak už jsem říkal, jsme v Bath. Sem jezdím každý léto na kurzy angličtiny a vždycky si pronajmu pokoj tady. Jsi v pořádku?“ Zeptal se starostlivě.

1.5

„Odvlekl jsi mě uprostřed docela pěkného dne z mého bytečku, vlácel mě autem přes půl Evropy, vykládal něco o nebezpečí a ať na nic nemyslím... A teď jsme na jazykovém kurzu? To je trošku zmatený příběh nemyslíš? Ten scénář by chtěl trošku učesat.“ Bavila se. Dostala ho. Ale proč by si nemohla užít pár dnů se svým miláčkem? Kdyby ji takhle nepřepadl, kdovíjak dlouho by hledali společný termín na výlet.

„Moje milá,“ vzal přes stůl její ruce do svých, „zamiloval jsem se do tebe, protože jsi nádherně trhla a vracíš mě do mládí – ale teď bys nemusela být za každou cenu roztomilá. Tohle je pekelně vážná věc a než se to uklidní, tak to fakt nehodlám zlehčovat.“

Kláře prolétlo hlavou, jestli ji snad nechce požádat o ruku. To by bylo vážně originální!

2. NEBEZPEČÍ

2.1

Odmítám. Odmítám tomu věřit. Jenže kdyby to byla hra... kdyby to byla hra, tak by se Vláša takhle nechoval. Mám tedy tyhle informace pustit do své hlavy a uložit je do šuplíčku se štítkem fakta? Je to přece celé tak neuvěřitelně bláznivé! Takže: někdy – a Vláša nechce říct kdy – jsem tlumočila někomu – a Vláša nechce říct komu – a ten někdo má teď velký – a Vláša nechce říct jak moc velký – potíže se zákonem. Vyšetřuje to policie a začala už vyslýchat lidi z firmy toho záhadného někoho a Vláša dostal informaci – a nechce říct proč nebo od koho – že nyní přijdou na řadu obchodní partneři a pak postupně budou vyslýchat všechny, kdo se účastnili i neoficiálních jednání, což jsou mimo jiné samozřejmě... tlumočnice. Ten někdo musí být asi v pořádné bryndě, když se kvůli tomu tolik nadělá.

A tenhle případ musel Vlášu pořádně vyděsit, když je tu teď se mnou a předstíráme, že jsme se už před dvěma dny projížděli Evropou – neletěli jsme letadlem, aby se

nedalo zjistit, kdy jsme přesně zmizeli. Vrátime se nejdřív za tři týdny, a kdyby mě mezitím hledali a měli podezření, že jsem se zdejhla, protože o tom (proboha o ČEM?) něco vím, je Vláda ochotný vypovědět, že spolu už víc jak rok randíme a teď jsme si sem zajeli tajně, abychom mohli být pár týdnů jen spolu. Nikomu jsme proto o naší cestě nic neřekli... no má to promyšlené do detailu.

2.2

Jediný detail ale nechápu – jak to pak vysvětlí své manželce? Jenže já mám na srdci tolik otázek, že nevím, na co se ptát dřív. Ani nevím, jestli se vůbec chci zeptat... Jestli to přece jen není takhle lepší.

Randím se ženatým chlapem, před pár dny jsme vyrazili na tajný výlet, oba se tváříme, jako že jsme tu na jazykovém kurzu, a přitom si spolu užíváme pár set kilometrů od místa, kde jsme museli náš vztah pořád skrývat. Dává to smysl, a navíc je to v podstatě pravda – a protože jsem do Vládi blázen, jsem šťastná, že tu teď jsme. Jsem vděčná za ty okolnosti. Zřejmě mě stejně nikdo hledat nebude a já si to tu především se svým miláčkem užiju. Ale něco se mi na tom pořád nezdá. Něco nedává smysl. K čemu je dobrý být tady tři týdny? To je strašně krátká doba, když mě budou chtít vyslýchat, tak to prostě udělají o pár dnů později. Čeho se tedy dosáhne tímhle ztřeštěným výletem?

2.3

Pozval Kláru na večeři. Když odložil telefon, zhluboka si oddechl. Neudělal přece vůbec nic špatného. Pozval Kláru na večeři. Řekla ano, přijde ráda. Vláda se opřel do křesla a chvíli se vzpamatovával. Nemohl se dlouho odhodlat a teď to měl konečně za sebou a musel si na tu změnu situace přivyknout. Pozval ji a ona řekla ano a on se najednou cítil ve svých šestatřiceti strašně staře. Že se mu ta mladičká tlumočnice líbí a možná víc než to... to nemusí nikdo vědět. Pozval ji oficiálně pracovně, Klára nebyla registrovaná pod žádnou agenturou, byla na volné noze a sjednat si s ní schůzku bylo proto úplně normální, čistě pracovní... ale dobře věděl, že nebylo. Nebylo.

Hledal dlouho nějakou výmluvu, proč by ji zrovna on, který žádnou tlumočnici nepotřebuje, měl zvát na schůzku, aby to hned nevyznělo jako rande, protože s ní nejdřív chtěl pobýt v důvěrné blízkosti zcela nezávazně, aby ji trochu oťukal, než by se rozhodl k nějakému dalšímu kroku. Pokud by se k dalšímu kroku rozhodl.

Třeba by ho její intenzivní blízkost při jedné společné soukromé večeři natolik uspokojila, že by už neměl potřebu vidět ji znovu. Nedalo mu to spát a musel se s ní sejít aspoň jednou, aby se z toho nezbláznil a mohl zase začít normálně myslet.

2.3

Doufal, že jejich první schůzka bude zároveň poslední. Chtěl se jí nabažit a mít klid. Chtěl se ujistit, že neprožívá bláznivou zamilovanost, že jen potřebuje ventilovat

přetlak, který v něm vyvolává její neuvěřitelná fyzická přitažlivost. Pozval ji na večeri, sejdou se už dnes večer, řekla ano a Vláša byl o velký kus dál ve svém planu zbavit se neutuchající touhy po tom mladém pružném těle a o kus blíže ke spásnému vysvobození ze svého pobláznění, jediný krůček před propastí, do které téměř vzápětí spadl po hlavě.

Klára se ani na okamžik netvářila pracovně, přišla oblečená neformálně v džínové minisukni a bílé košili. Neměla podprsenku a bylo to poznat. Usmívala se, kraťoučké vlasy s červenými melíry měla naježené, v uších dlouhé náušnice a před restaurací, kde se sešli, se do něj hned po pozdravu zavěsila a nechala se zavést ke stolu. Odmítla alkohol, objednala si kofolu a s koketním zamrknutím prohodila reklamní slogan „když ji miluješ, není co řešit“. Vláša to přijal jako osobní výzvu a přiznal si, že to, co prožívá, přece jen JE bláznivá zamilovanost, že to touhle jedinou večerí neskončí, že se tomu neubrání a že se s tím bude muset nějak poprat.

2.4

středa (teď)

Další den v Bath už byla Klára sžítá se svou novou rolí. Měla u sebe Vlášu bez přestávky víc jak osmačtyřicet hodin, což bylo mnohem delší potěšení, než ji bylo dopráno kdykoliv před tím. Nikdo z nich nikam nemusel spěchat.

Pozdě vstali, snídali, když už byla jídelna penzionu prázdná, na oběd si zašli do hospůdky na břehu řeky, drželi se za ruku a šli přes město plné lidí zpět do penzionu užít si odpolední siestu. Vůbec nemluvili o tom, proč tady vlastně jsou, ale Kláře se v hlavě občas vynořila jedna z těch nezodpovězených otázek. Nedalo jí to, musela se k tomu vrátit.

„Riskuješ, že si zničíš manželství.“ Řekla opatrně. Chtěla znát odpovědi aspoň na některé své otázky, ale nechtěla se Vlášou přímo na nic ptát.

„Chráním tě.“ Odpověděl. Kláru tahle odpověď uklidnila. Ano, tohle byl Vláša, kterého znala. Ne James Bond, tajný špión.

Chráním tě – to v podstatě byla jediná správná odpověď, která ač vůbec nemusela být pravdivá, byla prostě tou nejsprávnější a jedinou, kterou mohl někdo jako Vláša někomu jako je Klára dát. Řekl tím, že teď je její bezpečí důležitější než jeho manželství, ALE až její nebezpečí pomine, priority se přehodnotí a pak začne zachraňovat své manželství.

2.5

A pro Kláru bylo důležité, aby se Vláša své manželství snažil zachránit. Protože nechtěla, aby se rozvedl kvůli ní. Nechtěla tu zodpovědnost. Pokud by se měl Vláša rozvést, muselo by to být z jeho rozhodnutí a nesouviset přímo s ní. Nechtěla zkrátka, aby jí kdokoli včetně Vlášy mohl někdy vyčítat, že se kvůli ní rozvedl. Jeho manželství ji sice trochu rozčilovalo a byla zklamaná, že se za celý rok stále

nerozhoupal k tomu, aby svou ženu, kterou evidentně nemiluje, opustil, ale na druhou stranu oplývala stále ještě dostatečnou trpělivostí, bylo ji čtyřřadvacet, držela ve svých křehkých rukou všechny trumfy a byla odhodlaná tuhle hru neprohrát.

3. POCHYBNOSTI

3.1

Vláda ochránce, to byl zas ten její Vláda, její miláček, který se vedle ní cítil občas o deset let mladší a jindy zas, a to mnohem častěji, spíš jako starý kmet, její učitel, průvodce, ochrance. Právě tyhle proměny na něm milovala a měla radost, že se chová zase normálně. Usmála se na něj.

„A co když mě budou chtít vyslyšet, až se vrátíme? Myslíš, že po třech týdnech už to bude v pohodě?“ Zjišťovala dál opatrně.

„Na to vůbec nemysli,“ řekl přísně.

Drahoušek – pomyslela si Klára. Když vstoupili do jejího pokoje, hodila ostatní otázky za hlavu, vyhrnula si zelený svetřík nad nahá prsa a zašeptala *pojd'*.

Třetí večer v tomhle božském vyhnanství. Celé odpoledne s Vládou v posteli. Ještě dva a půl týdne. To by v tom byl čert, aby pak ještě měl chuť zůstat zbytečně dlouho se svou ženou, pomyslela si trochu zlomyslně Klára, když své nahé růžové tělo oblékala do průsvitného modrého tílka a těsných bílých kalhot a chystala se na společnou večerní procházku kolem řeky, zatímco Vláda na sebe pouštěl proud vody ze sprchy a snažil se ze sebe smýt špínu svého nečestného chování.

Třetí večer v tomhle vězení, ještě dva a půl týdne, to nevydrží, z toho se zblázní, sedře si kůži do krve, protože vodou ten zápach podvodu ze sebe stejně nesmyje. Věděl, že nemohl udělat nic lepšího, než naložit Kláru do auta a odvézt ji přes půl Evropy právě sem.

3.2

Znal to tu, Shreya byla jako jeho druhá máma, uklidil se s Klárou na perfektní místo. A kdyby je tu přece jen našli, vyjde z toho jako sprosták, co podvádí manželku s mladou žábou, což byl banální problém oproti tomu, co by se mohlo stát, kdyby nereagoval tak pohotově.

Klára byla z toho zmateného úprku zpočátku vyplašená, pak trochu hysterická, ale dnes už přesně odpovídala představě milenky ženáče, se kterým je na tajné dovolené, byla zase klidná, roztomilá, naivní a vášnivá. Oblékala se jako chytrá horákyň, čím víc byla zahalená, tím víc byla vlastně nahá, vplula do své role milenky na romantickém výletě tak snadno, tak ráda uvěřila, že jsou tu jen proto, aby byli spolu, že to Vládu pomalu naplňovalo klidem. Rozhodně hodinu za hodinou

si byl jistější, že Klára nebude tím slabým článkem, ještě den nebo dva a pak už bude to nejhorší pryč. Jen aby to ještě den nebo dva vůbec vydržel, protože udržovat Kláru bezstarostnou ho strašně vyčerpávalo, chovat se zamilovaně a plně se věnovat jen jí a k tomu mít neustále na dosah to její polonahé skvostné tělo, poddat se tomu, a přitom nedat najevo, co se mu celou dobu honí hlavou, to už začínalo být nad jeho síly. Drhnul se drsnou žínkou, ale tu špínu podvodu ze sebe nedokázal smýt.

3.3

Klára procitla uprostřed noci. Probudil ji chlad, na který narazila na druhé straně postele. Tam, kde se instinktivně chtěla přivinout k statnému horkému Vláďově tělu, ji zastudilo na nahé kůži jen holé prostěradlo. Otevřela oči do tmy a z překvapení, že je Vláďa pryč, se nedokázala pohnout a stáhnout zpět pod vyhřátou peřinu na své straně postele.

Naskočila jí husí kůže, ale ležela dál na tom studeném, vychladlém místě a hlavou jí prolétlo pár zmatených myšlenek. Určitě už v posteli neležel hezky dlouho, jinak by byla ještě zahřátá.

Kde byl uprostřed noci? Třeba nemohl spát – kam by ale šel? Snad ne na noční procházku! Je dole v saloně a kouká na televizi? Nesmysl. Dveře do koupelny jsou otevřené, tam není. Zasmála se sama sobě a svému uvažování.

Nejsem přece v detektivce, řekla si, ale vzápětí si uvědomila, že tu není ani na romantickém výletě. Že je tady proto, že možná slyšela něco, co slyšet neměla, nebo možná klidně slyšet mohla, ale neměla by si na to teď raději vzpomenout a už vůbec ne o tom s někým mluvit. Vláďa ji sem odvezl, protože ji chrání. Protože ji miluje a má o ni strach.

Najednou se zamračila. Posadila se. Byla z té nečekané Vláďovy nabídky na *malý výlet* tak zmatená, pak vyděšená tou zběsilou jízdou přes tři státy bez zastávky a tady pak zase opojená Vláďovou intenzívní přítomností, že zapomněla na normální svět. Teď si uvědomila, že od té chvíle, co si balila ve svém pražském bytě kufr, neviděla svůj malý červený mobil. Byla si jistá, že v tomhle pokoji ho vlastně za celé tři dny neviděla. V kufru nebyl, všechno přece vybalila, všimla by si ho. Kabelku měla dnes odpoledne s sebou ve městě na oběd, ale telefon v ní určitě neměla. Natáhla ruku po lampičce na zdi a zatáhla za šňůrku.

3.4

Vláďa seděl na nízké zídce oddělující předzahrádku penzionu od ulice, nad ním se skláněly tmavé větve starého dubu, zhluboka oddechoval a v ruce si nervózně pohazoval mobilem. Venku bylo chladno, od úst mu stoupala pára. Bylo skoro půl páté, a ještě byla tma. Pres třičtvrtě hodiny už čekal na elektronické vibrace, když mu konečně telefon v ruce zabzučel.

Zmáčkl tlačítko pro příjem hovoru a beze slova přiložil telefon k uchu. Chvilí soustředěně poslouchal, pak řekl dobře, típl hovor a zasunul telefon do kapsy kalhot. Znovu se zhluboka nadechl. Uf. Vypadá to dobře. Jen tak dál. Seskočil se zídky na chodník a zamířil na chodníček vedoucí k zadním dveřím penzionu.

Klára rychle uskočila od okna. Určitě ji neviděl? Proč šel uprostřed noci ven telefonovat? Stála bosa na studené dřevěné podlaze u stěny mezi oknem a nedovřenou skříní, byla pořád ještě nahá a byla jí zima. Místo aby se zachumlala pod peřinu, zůstávala tam stát, nevěřícně kroutila hlavou, nemohla pochopit, co prožívá, co si o tom má myslet, co znamená tohle divné Vláďovo chování...

3.5

Dveře slabě vrzly a Vláda vklouzl dovnitř. Lampička nad postelí tlumeně svítila a postel byla prázdná. Otočil hlavu prudce doprava, protože se lekl postavy u okna, kterou zahledl koutkem oka.

„Proč nespíš, miláčku?“ Řekl starostlivě, ale zůstal stát na místě. Nešel k ní, aby ji objal.

„Proč já nespím? To se mě vážně ptáš, proč já nespím?“ Klára se už pomalu začínala třást, částečně zimou, částečně vzteky a možná i trochu strachy.

Vláda se opřel zády o dveře, zavřel oči a třikrát prudce trhnul hlavou dozadu a dveře zaduněly pod třemi tlumenými údery. Pak otevřel oči, díval se na Kláru, svlékl si kalhoty a mikinu a vlezl do postele. Díval se na ni, nic neříkal. Čekal. Pak řekl tiše: „Jenom tě chráním.“

Před čím, proboha před čím? Křičel Klářin vnitřní hlas, ale nebyla schopná slova. Stála dál u pootevřené skříně, nad její hlavou se šklebila prasklina v omítce.

Vláda se nad tím smutným obrazem slitoval a povzdechl: „Volal jsem domů.“ Bezradně rozhodil rukama a pokračoval: „Moje žena ví, kde jsem. Já se nemůžu jen tak vypařit... když má všechno vypadat nenápadně, není důvod, abych se neozval manželce... chápeš... nikdo ale neví, že tu jsi se mnou. Jenom tě chráním.“

4. ZMATEK

4.1

Zmínka o Vláďově manželce vrátila Kláru zase do reality. Když spolu občas trávili víkend, nikdy manželce nevolal, ale teď už tu byli tři dny, neuvědomila si, že bude muset být ve spojení se svým světem. Aspoň to ohleduplně udělal v noci, když spala, nebo přinejmenším když měla spát. Musím přestat bláznit, napomenula se. Vlezla celá zmrzlá k Vláďovi pod peřinu, objal ji a ona se pomalu začala uklidňovat a zahřívát. Další noc v miláčkově náručí. Vždy, když cítila Vláďovu paži kolem sebe, byla spokojená. Konečně zase usnula.

Zato Vláda usnout nedokázal. Poloha, v jaké u něj zůstala Klára schoulená, mu byla nepohodlná, ruku měl už skoro dřevěnou, ale neodvažoval se pohnout, aby ji nevzbudil. Navíc měl na sebe vztek, že se nechal takhle nachytat. Naštěstí si včas uvědomil, že lepší bude nevymlouvat se a říct i nepříjemnou pravdu. A tak to řekl. Hlavně že už zase spí. Snad to ta holka dva a půl týdne vydrží, snad se jí neznechutím, když si den za dnem bude uvědomovat, že její Vláda je zadaný muž.

V Praze to bylo něco jiného, vídali se párkrát do týdne, někdy jen na půl hodiny, někdy na celý večer, zřídka jim vyšel i společný víkend. V takových chvílích byl pokaždé bezvýhradně její. Netelefonoval manželce. Jenže tohle je něco úplně jiného. Teď má velké starosti, stále mu táhne hlavou, zda na něco nezapomněl, na nějakou hloupou maličkost, která by mohla všechno zkazit. Do toho se celý den k němu vine tahle mourovatá kočka – dokud spokojeně přede, tak to jde, ale umí i prskat, vytrasit dráčky a seknout. A teď se nechal nachytat, jak venku telefonuje.

4.2

čtvrtek (teď)

Příští noc už od ní odejít nemůže, přísel o skvělou možnost, jak zůstat ve spojení s Prahou. Vytvořil sice pohotově novou nenápadnou, ale zároveň nebezpečnou zástěrku, jak zpovzdálí sledovat vývoj situace. Bude to zkrátka muset zkusit a ustát její případný hněv.

Tenkrát, když se konečně odhodlal pozvat ji na večeři, ho ani ve snu nenapadlo, že může být nebezpečná. Vymýšlel si různé důvody proti – proč to neudělat, proč ji nikam nezvat, proč to všechno nechat plavat, ale ani jednou ho nenapadlo, že důvodem by mohlo být jiné riziko, než že na to přijde jeho žena. Jenže teď byl s Klárou tady za těchto divných okolností a nebyl na to připravený. Nebyl připravený utíkat a skrývat se a bát se. A nebyl ani připravený na Klářinu lačnost, byl z ní unavený, a přitom nemohl dát nic najevo, aby ji nevyplašil.

Martinko, Martinko – zavzdychal v duchu, když pomalu procital z krátkého spánku a uvědomil si své vzrušení a vlhkou slast, kterou jeho penisu poskytovala hladová pusa jeho ženy. Ach bože, miláčku – procital s úsměvem. Vztáhl k ní paže, aby si omotal její černou hřívu kolem rukou a jemným tlakem na temeno její hlavy pak určoval rytmus a hloubku svého ranního potěšení. Ty vlasy... Bože! Strnul. Otevřel oči. Krátká ježatá hlava se nadzdvihla nad jeho klínem. Klára.

4.3

„Stalo se něco?“ Ptala se vyděšeně s očima do široka otevřenýma.

„Ne... myslel jsem, že...“ zarazil se, když si uvědomil, že tohle ji říct nemůže, že se musí rychle vzchopit a předejít příšernému trapasu. „Myslel jsem, že tohle dělat nechceš.“

Usmála se na něj trochu provinile. „Chtěla jsem to zkusit, abych tě za tři týdny

neznudila. Nelíbí se ti to?“ Zjišťovala starostlivě.

„Je to – skvělý, “ znovu zavřel oči, aby se vyhnul další konfrontaci.

Klára si olízla rty a znovu se nad nim sklonila.

Vláda zhluboka dýchal, chtěl se věnovat svému rannímu potěšení, ale nedokázal se uvolnit, jeho vnitřní hlas teď na něj řval: DEBILE, málem jsi všechno zkazil! A jak jsem to mohl vědět? Bránilo se proti hlasu svědomí jeho vědomí. Vždyť jsem spal a ona nikdy nic takového nedělala! Přesto stohlasý kánon DEBILE DEBILE duněl v jeho hlavě dál. Zbytek svých sil soustředil Vláda na to, aby zaplašil představu mučení, dokud to konečně neskončilo obvyklým výbuchem a okamžitým uvolněním. Neužil si to, byl to ten nejhorší orální sex, co kdy zažil.

4.4

Měl vedle sebe krásnou, mladou, nahou holku připravenou udělat mu pomyšlení a jemu z toho bylo na nic. Tohle už bylo nad jeho síly. Neuplynul ani týden povinného vyhnanství a už mu to přerostlo přes hlavu. Proč vlastně potřeboval milenku? Jen zbytečné starosti navíc! Byla k němu vždycky milá a nemuseli spolu řešit všední starosti, líbila se mu, svlékala se ochotně a nabízela mu své tělo pro potěšení, nechala se obdivovat, laskat a milovat. Copak ale tohle se svou Martinou neměl?

„Promiň, to je tím napětím. Chci, abys byla v klidu, ale sám se uvolnit nedokážu.“ Omlouval se, když ji pak hned od sebe odstrčil, vstal z postele a mířil do koupelny, kde se chtěl zavřít a v naprostém soukromí se dát trochu dohromady.

Jakmile za Vládou zacvakl zámek koupelnových dveří, vrhla se Klára z postele po jeho džínách. Věděla, že v kapse bude mít mobil a nemohla odolat pokušení přesvědčit se, kam v noci volal. Za normálních okolností by ji ani nenapadlo prohlížet jeho mobil, ale každý, kdo by ji teď chtěl soudit, by musel uznat, že tohle rozhodně nebyly normální okolnosti.

4.5

Když ji před víc jak rokem pozval Vláda na večeři, rozhodla se, že tenhle krok bude pro ně oba osudovým. Líbil se jí se vším všudy, souhlasila se schůzkou, zrušila své večerní plány, jen aby se s ním mohla sejít co nejdřív.

Vyrazíme ještě někam? Zeptal se jí po večeři a bylo vidět, že s pokračováním večera nepočítá, že se toho dokonce snad i bojí.

Cítila sice, že se mu také líbí, ale to, že celou dobu hypnotizovaně zíral na její hrudník úmyslně zahalený nezahalený do lehké bílé košile, to k začátku slibného vztahu nestačilo.

Já bych už ráda domů, řekla tiše a on se trochu zamračil, jako by mu bylo líto, že toho s ním víc prožít nechce, ale ona věděla, že v tuhle chvíli je rád, že někdo za něj šlápl na brzdu a on se přestal řídit po hlavě do propasti. Jenže nevěděl, že sportovní

jízdou šikovně a nenápadně už jeho další osud řídila Klára.

Doprovodil ji ke svému autu a nabídl jí odvoz domů. Klára si jen tiše mnula ruce, ano, to bylo podle plánu. V jejich ulici se pak už téměř jako podle scénáře zeptal, kde ji má zastavit.

Zajeď tamhle, tam nebudeme nikomu překážet a můžeš to tam nechat až do rána. To byl ten moment. V tu chvíli to všechno začalo. Zastavil okamžitě na místě, nedokázal jen slepě poslechnout, nemohl ji nechat rozhodnout o tom, zda se mezi nimi stane něco víc.

Usmála se na něj tak slibně, že teprve potom se znovu rozjel a zastavil až na určeném, bezpečném místě. Začali se líbat ještě v autě a do jejího bytu téměř vběhli a udělali to hned za dveřmi v malé předsínce.

4.6

Náboj! Mělo to náboj a nemělo to nikdy skončit. Klára byla do Vládi zamilovaná a čekala víc než rok, trpělivě, bez nátlaku, až se Vláda rozhodne, že už se svou ženou být nechce. Že zůstane jen jí, své lásce Kláře. Jenže dnes v noci odešel z jejich vyhráté postele, aby zavolal manželce. Byla by ochotná tolerovat pouze variantu, kdyby jí řekl, že s ní končí.

Věděla, že v mobilu může jen prohlédnout seznam hovorů, ale o čem mluvili, to stejně nezjistí. Přesto nemohla odolat. Nemám právo dívat se do jeho mobilu, napomenula se ještě naposled zcela marně a sáhla po jeho džínách. Ze zadní kapsy vzápětí vyklouzl malý červený Sony Ericsson.

Vyšel z koupelny omotaný ručníkem, z mokrých černých vlasů mu kapala voda a stékala po ramenou na hrud' a na záda, kde se kapky spojily ve stružku proudící po linii jeho rovné páteře až k bedrům a tam pak mizela pod okrajem bílého ručníku. Klára v pokoji nebyla. Sakra, zaklel. Sakra! Na zemi ze zmuchlané hromádky kalhot a mikiny, jeho nočního oděvu, vykukoval malý červený mobil a Klára byla pryč. Sakra, jak mohl být tak neopatrný? Viděla ho? Proč si ho tedy nevzala?

Seděla by trucovitě na posteli, provokativně nahá, aby proti ní byl bezbranný, v ruce by držela svůj červený telefon, který mu vypadl z kapsy a v očích by měla jedinou otázku:

4.7

PROČ? Proč máš můj telefon? Proč jsi z něho v noci volal – a komu? Proč je vymazaná celá historie hovoru? Proč jsi mě tady zavřel? Proč jsi se zrovna ty – a od koho – dozvěděl, že jsem v nějakém nebezpečí? Proč přede mnou tajíš, o co jde? A proč ses tak vyděsil, když jsem ti to chtěla dnes poprvé udělat pusou?

Na žádnou z těch otázek by nemohl dát uspokojivou odpověď. Byl si jistý, že tentokrát už by s konejšivým prohlášením *jenom tě chráním* neuspěl. Ale věděl by aspoň, jakou hraje hru.

Jenže když je teď telefon tady a Klára pryč, neměl tušení, proti čemu stojí. Jestli proti vzteklé urážené ženské, která může být v daném momentě nebezpečnější, než sama vůbec tuší, nebo proti zklamané a uplakané holce, kterou sprostě využil.

Proč jí hned neřekl pravdu? Vždyť Kláru považoval za chytrou a rozumnou. Kdyby to byla hloupá slepice, nechodil by s ní. Byla samostatná, měla střízlivé názory na svět, díky své práci se stýkala se zajímavými lidmi a dovedla mluvit s kýmkoli o čemkoli.

Jenže pochopila by *tohle*? A uvěřila by mu teď ještě vůbec, ať by řekl cokoliv?

5. PRAVDA

5.1

Oči jí div nevypadly z důlku, když na internetu pročítala zprávy z domova za poslední týden. Ten její mobil, co vyklouzl z kapsy Vláďových džínů, ji doslova šokoval, na moment docela paralyzoval, ale dalo by se říct, že šlo o *léčbu* sokem.

Když se totiž po chvilce vzpamatovala z toho překvapení, začala uvažovat úplně střízlivě, poprvé za ty čtyři dny tady – ať už byla kdekoli. V domácím vězení, ve vyhnanství, v blázinci. Rozhodně tu ale nebyla na romantickém výletě! Užívala si s Vláďou, a doma zatím... Valila oči na snímky houfu policistů v kuklách a se samopaly před budovou ústředí České banky. Na dalších snímcích bylo vidět vyklizené ulice, policejní zátarasy, policisty na střechách okolních budov. Všichni zaměstnanci vycházející z banky div ne s rukama nad hlavou, zadním vchodem vyvádí policejní komando hlavního představitele banky přímo do policejních aut.

Bože, co se to tam vlastně děje? Rychle skenovala zprávy od prvních spekulací ze dne, kdy právě uháněla ve Vláďově autě napříč Německem a Belgií, přes fotoreportáž policejní akce den poté, až po nejčerstvější novinky zveřejněné před pár minutami.

Ano, bylo jasné, že někdo, koho znala, měl velký problém. A proto byla teď tady. Vláška měl pravdu, šlo o hodně a nebylo na místě situaci jakkoli zlehčovat. Nebylo ani divu, proč byl pořád jako na trní. Proč nechtěl o ničem mluvit. Proto. Bylo to jasné. Všichni ho hledají, nikdo neví, kde je, jeho dům je prázdný a jeho manželka také zmizela.

5.2

pondělí (o 4 dny dříve)

„Co bys řekla na malý výlet?“ Vyhrkl na svou ženu, když vběhl do ložnice. Bylo teprve osm ráno, ale tento den mu už přichystal svou dávku starostí. Martina se otočila od zrcadla, byla ještě v županu a rozčesávala si vlasy.

„Jak moc malý výlet?“ Zeptala se a Vláška si znovu v duchu poblahopřál k tak

úžasně, chytré a chápavé ženě, která se nezajímá o hlouposti a jde rovnou k věci.

„Asi tak tři neděle, aspoň pět set kilometrů, ideálně jiné časové pásmo,“ odpověděl stejně věcně.

„Stalo se něco?“ Ptala se intuitivně. Určitě mu nešlo o výlet, byl bledý a rychle dýchal.

„Zatím ještě ne,“ odpověděl.

„Spolu?“

„Ne, každý zvlášť.“

Odložila hřeben, objala ho krátce a řekla: „Dej mi půl hodiny.“ Otevřela skříň, vyndala ze dna kufr a začala do něj rozvážně skládat své věci. Vláda z jejího klidu načerpal trochu energie, otevřel svou skříň a snažil se napodobit její chladnou systematickosti, s jakou naplňovala svůj kufřík nezbytnými věcmi.

„Pohádali jsme se?“ Zjišťovala dál situaci, které má uvěřit.

5.3

„Není důvod. Už roky se snažíme o dítě a nejde nám to. Jedeš se někam zrelaxovat. Co myslíš?“ Navrhoval.

„Jedině Jitka v Ženevě. Nikdo jiný mě nenapadá,“ uvažovala nahlas. A dodala: „Můžu používat svůj mobil?“

Když souhlasně přikývl, pokračovala: „Budeš ty používat svůj?“ Na zamítavou odpověď potřásla chápavě hlavou a začala se oblékat.

„Bude lepší, když se pohádáme. Pak bude důvod nebýt pár dní v kontaktu. Ozveš se mi?“

Vstal, přistoupil k ní, vzal ji za ruce. Byla skoro stejně velká i statná jako on, měla husté, vlnité černé vlasy, téměř černé oči, plné červené rty, nikdy se nelíčila a byla v každém okamžiku neskutečně klidná. Se svým Vládou toho už hodně zažila, byli nejlepší přátelé, znali se dlouho a znali se dobře. Neměla ani zdání, co se teď dělo, ale dovedla si ve vteřině spočítat, kolik otázek může položit a kolik odpovědi asi dostane. Lehce ji políbil.

„Politika?“ zeptala se tiše.

„Jo,“ přisvědčil. „Hnusnej podraz.“ Víc říct nedokázal, sám v tom ještě neměl docela jasno.

„A kde budeš ty?“

Posadil se na postel, lokty opřel o kolena a hlavu zabořil do dlaní. Přemýšlel. Prohrábl si prsty své černé vlasy. Pak se vzpřímil a řekl: „Včera večer jsem odjel do Bath. Bylo to naplánované, jako každý rok, na kurz angličtiny.“

5.4

Neuplynulo ani půl hodiny od chvíle, co vrazil do jejich ložnice se splašeným návrhem na výlet a Martina už nastupovala do svého malého auta a vyjížděla z garáže. Dokonalost. Slovo, které ji nejlépe vystihovalo. Měl naprosto dokonalou manželku.

Choval se jako blázen. Ne teď, v tuhle vyhrocenou chvíli, která dříve či později musela přijít vzhledem k práci jakou dělal a pro koho ji dělal. Choval se jako blázen už víc než rok, kdy začal své ženě lhát a trávit večery a občas i víkendy s Klárou.

Horečně přemýšlel. Kufr měl sbalený. Martina byla pryč. Nikdo snad nebude pátrat po tom, kdy přesně a proč který z nich kam odjel. Jen to nesmí vypadat, že prchli. Prostě úplně normálně odjel na místo, kam už víc jak deset let pravidelně jezdí. Jako šéf se nikomu ze svých aktivit nezpovídá.

Krom své ženy. Ta nechtěla, aby odjel, ale když ji přesto nechal doma na tři týdny samotnou, propadla depresi. Už dlouho se marně snaží otěhotnět a čas neúprosně letí. Je jí už třicet osm. Odjela za kamarádkou do Ženevy. Nebudou si s Vládou volat, aspoň týden. Protože se pohádali. Všechno to zatím znělo přirozeně.

Teď už jen pro jistotu musí vypnout svůj mobil. Po chvilce z něj ještě vyndal baterku. Věděl, že je to paranoidní, ale nemohl se tomu ubránit. Přestože zpráva, která se mu dnes brzy ráno důvěrně donesla, s ním v první chvíli naprosto otřásla, musel se ze všech sil snažit zachovat si zdravý rozum a pohotově zareagovat. Poslat Martinu pryč byl dobrý nápad, ujišťoval se. Vypadnout dřív, než to vypukne, sám také musel. Vzít s sebou Kláru považoval za skvělý nápad – v dané situaci. O důvod víc proč mít vypnutý mobil a nevyvolat přitom podezření.

5.5

čtvrtek (teď)

Ale nebyl to dobrý nápad. Netušil, jak moc náročné to pro něj bude. Neznal sám sebe dost dobře, v takové situaci nikdy před tím nebyl. Měl strach, opravdu se bál, navíc měl vztek, byl to hnusný podraz a věděl, že se zatím nemůže nijak bránit, mohl se jen pokusit získat čas, což učinil, jak nejlíp uměl, ale všechno si to jen víc zkomplikoval. Celá jeho kamufláž byla k ničemu.

Musí najít Kláru a zjistit, na čem je. Tenhle vztah nejspíš nenapravitelně pokazil, zničil. Nechtěl jí ublížit. To jsou teď ale marné úvahy. Stalo se. Musel se tomu postavit. Doma, v Čechách, cíhalo mnohem větší nebezpečí, od kterého se mu zatím dařilo udržet odstup. Konfrontaci s Klárou se ovšem vyhýbat nemůže.

Bylo mu ze všeho zle, už několik dní pořádně nespál, žil v neustálém napětí, obelhával holku, kterou měl rád a která měla ráda jeho a musel už z toho bludného kruhu konečně ven.

6. KONFRONTACE

6.1

Vyhlédla oknem do zahrady. Tak ráda by vyšla ven a posadila se na lavičku pod okny salonu, ale seděla jako přikovaná a snažila se zhodnotit svou situaci. Jejich situaci. Nebudu blbá. Přesvědčovala se. Nebudu přece blbá. Vždyť už ho znám víc než rok, vím že je to čestný a rovný člověk. Miluju ho a věřím mu.

Tak proč on nevěří mně? Proč předstíral, že mě chrání před něčím nebezpečným? Byla jsem vystrašená, ale zároveň potěšená, že ho mám, že se o mě bojí, že mi chce pomoci. Lhal mi. Bylo to obráceně. To já jsem nevědomky chránila jeho. Jenže proč by ode mě nemohl očekávat, že to pro něj udělám? Kdybych o jeho problému věděla dřív než on, nesnažila bych se mu pomoci? Ale nevěděla jsem to. A on přece potřeboval pomoc, potřeboval, aby ho někdo chránil. A vybral si mě. Lhal mi, ale vybral si mě. Je se mnou. V jedné z nejtěžších chvil ve svém životě si zvolil být se mnou.

Zatáhl mě do nebezpečí? Možná. Ale kdyby mi dal vybrat, copak bych jednala jinak? Ne. Jela bych sem s ním a udělala bych přesně to, co by chtěl. Ne slepě, z lásky. Kdyby mi řekl, že mě potřebuje, udělala bych to proto, že mu věřím.

Tak proč on nevěří mně? Neřekl ani slovo o tom, co se děje a co s tím má společného. To ale nevadí, pokud to přede mnou chce tajit, má na to právo. Ale proč mi lhal? Na to právo neměl. Ať je v jakkoli těžké situaci, jestli mě miluje, lhát mi neměl. Věděl by, že nemusí. Takže já se neptám, co se vlastně stalo nebo proč jsem teď tady.

Já se ptám: *miluješ mě, Vlád'o?* A existuje jen jedna správná odpověď.

6.2

Oblékl se a chvíli čekal v pokoji, jestli nepřijde, ale pak mu došlo, že pokud ten mobil našla v jeho věcech, nevrátí se sem. Došlo ji, že její telefon použil místo svého ze strachu, aby nikdo nezjistil, kde je a s kým je v kontaktu. Teď bude někde sedět, vzteklá nebo zoufalá, čekat na jeho pokusy o vysvětlení, které okamžitě jeden za druhým odmítne přijmout. Našel ji v saloně u jejich snídaňového stolu, před sebou měla čajový servis, z jednoho šálku upíjela, právě když vstoupil. Střetli se pohledem.

Vláda to nevydržel a uhnul. Klára odložila svůj šálek a nalila čaj také jemu. Přisedl si k ní. Moc tomu nerozuměl, byla tak chladná. Sedl si, nic neříkal, čekal, co přijde. Seděli mlčky několik minut. Vláda byl nervózní, ale snažil se působit klidně. Bylo zřejmé, že se něco stalo, ale nehodlal vyzradit svým chováním nebo slovy víc, než třeba Klára věděla nebo tušila. Klára byla také nervózní. Nebyla si jistá, jestli tohohle může vůbec zná. Věděla, jakou roli chce teď sama v tomhle příběhu hrát, ale netušila, jestli jí to Vláda dovolí.

„Chráníš mě?“ Zeptala se opatrně, aby to nevyznělo jako sarkasmus, protože se s ním opravdu chtěla usmířit a posunout tuhle bláznivou hru na vyšší úroveň.

„Ne,“ odpověděl, skousl spodní ret a dodal: „promiň.“

Položil na stůl vedle jejího hrnečku červený Sony Ericsson a svěsil ramena. Konec hry. Bylo to nepříjemné, nechtěl tomu čelit, ale zároveň se mu ulevilo, dřív nebo později by k tomu stejně došlo, vždyť hned po pár dnech bylo jasné, že toto napětí nemůže tři týdny v žádném případě vydržet.

6.3

Zavřel oči a sklonil hlavu. Nechtěl se na ni dívat, až se začne vztekat, měl dost starostí sám se sebou, na její hněv, na její oprávněný ale příliš zbytečný hněv už neměl sílu.

„Nemáš s tím nic společného?“ Položila další otázku a hlavou pohodila směrem k monitoru počítače, který stál na vedlejším stolku s otevřenou internetovou stránkou popisující policejní zásah v bance, v níž patřil k nejvyššímu vedení. Vláda zakroutil bezmocně hlavou. Čekal další otázky, čekal tedy hlavně jednu zásadní: *proč jsi mi lhal?* Nebo její vyčítavější obdobu: *jak jsi mohl?* Ale nepřišlo už nic. Zvedl hlavu a tázavě se na Kláru podíval.

Pozdvihla obočí. Jako výzvu. Jako by říkala *no tak to řekni*. Ale nevěděl, co by měl říct. Pokrčila rameny a přešla k počítači. Začala nahlas předčítat prohlášení guvernéra Národní banky.

„Nech toho!“ Okřikl ji.

Pozavírala okna prohlížeče a vypla počítač.

Seděl v salonu ještě dlouho potom, co odešla. Sám v tichu, s jejím mobilem, který nechala bez povšimnutí ležet na stole. Hlavou se mu honily všechny možné myšlenky. Pak záblesk pochopení: chtěla, aby nahlas potvrdil jejich vztah! Aby potvrdil jejich partnerství. Proč nic neřekl? Co může ztratit tím, že jí řekne, že ji miluje? Krom své duše?

Past. Kterou nastražil sám sobě. Klárou byl přímo posedlý, jenže v úplně jiném životě. V jiném světě. Tam, kde měl téměř vše, na co si vzpomněl. Nebyl náročný. Ve všech jeho přáních a touhách měly své místo neúprosné zákony fyziky, nevznášel se v oblacích, spoléhal jen na své schopnosti a šel cílevědomě za svým.

6.4

Občas ho přepadla chvilková slabost, jako třeba tehdy, když poprvé pozval Kláru na večeři. Pro tu neskutečnou ženskou přitažlivost. Jako když poprvé oslovil Martinu. Pro tu nadpozemskou vyrovnanost. Jako když souhlasil se svou rolí v České bance. Pro tu nesmyslnou představu o vlastní genialitě.

I když celý život stál nohama pevně na zemi, každý z těch okamžiků přirozené

lidskosti se mu stal osudným. Proto byl teď tady, skrýval se jako zločinec. Martina byla kdovíkdě, ta spolehlivá, chytrá žena, která tu teď měla tiše sedět s ním a on by byl klidný a nedělal si z téhle situace těžkou hlavu, protože by to jeho bohyně domácího štěstí nepřipustila.

Místo toho čelil výčitkám nespokojené holky, která mu snad ani nemohla rozumět. Teď věděla, oč jde, proč je tu. Nebo si přinejmenším myslela, že to ví. A chtěla po něm, naléhavě a beze slov, aby jí řekl, že ji miluje. Jinak by musel přiznat, že ji vzal s sebou jen jako zástěrku. Jako své alibi.

Ale tak to nebylo. Vzal ji sem proto, že ji v žádném případě nemohl nechat doma, když věděl, co bude následovat. Nemohl jí ani říct, co se děje.

Kdyby zmizel beze slova, ona by ho hledala. Nejdřív by se že zpráv dozvěděla o policejním zásahu v bance. Pak o tom obvinění proti němu. Snažila by se ho sehnat. Chtěla by vědět, co je na tom všem pravdy. Kdyby těm spekulativním obviněním uvěřila, dokázala by policii pomoci ho najít. Kdyby tomu nevěřila, chtěla by mu pomoci sama a kdoví, jak by celou tuhle patálii ještě víc zamotala.

Neměl na výběr. Nemohl jí o tom nic říct a musel ji vzít s sebou pryč. A to také udělal. Bylo to nejlepší řešení. Bylo to rozumné. Ale byla to past.

7. ROZHODNUTÍ

7.1

Penzion se pomalu začínal plnit zvuky otevírání a zavírání dveří a přátelských pozdravů účastníků manažerských jazykových kurzů vracejících se po dopoledni výuce ze školy. Vláda se probral ze svého zamyšlení. Byl celý rozlámaný, jak nehybně asi hodinu seděl zhroucený v židli u jejich snídaňového stolu.

Vstal, trochu se protáhl a najednou si uvědomil jakousi lehkost. Uvolnění. Olízl si suché rty. Měl zvláštní pocit. Naznak úsměvu. Strnulost zmizela. Ne, ještě nevyhrál, ale intenzivní strach byl pryč. Bylo nesmírně únavné být na všechno sám. Teď, když měl s kým sdílet své obavy, když to v sobě nemusel dusit, když už to bylo venku, ulevilo se mu. Báł se toho a okamžik odhalení chtěl co nejvíce oddálit, jenže přišel tak nečekaně a vůbec ho nenapadlo, že by za to mohl být rád. Měl partnera. Spřízněnou duši.

Nevěděl, že by někdy mohl být opravdu spokojený s kýmkoliv jiným, s jinou ženou než s Martinou. Klára byla jeho posedlost, uspokojovala potlačované potřeby vášnivého muže, kterého v sobě uvěznil, aby mohl existovat v reálném, tvrdém každodenním světě obchodu, kde byl v důvěrné elitní skupince známý jako chladný a spolehlivý ... K čemu to ovšem bylo, když právě teď byl v tom reálném světě onou elitní skupinkou zcela veřejně označen za podvodníka, zločince na útěku!?

Jenže už nebyl sám. Měl Kláru. S ní mohl být zase sám sebou, a to už nebyl léta. Jestli ho ještě bude chtít poslouchat, řekne jí, že ji miluje. Nebude už dál lhát. Kláře ani sobě. Snad není pozdě, snad o něj ještě bude stát. Snad mu bude věřit. Ve všem.

7.2

Byla vznětlivá. Občas to byla výhoda. Vybuchla a za chvíli byla milá a sladká. Potřebovala jen prudce ventilovat své emoce, nikdo si nemohl stěžovat na její zaryté nepřátelství vzbuzené dlouhodobě potlačovaným hněvem. Ne. Přišla-li těžká chvíle, Klára křičela, prskala, škrábala a kousala. Všechno řešila hned, teď a tady, ničím se neužírala. Ptala se, když chtěla něco vědět a mluvila, když chtěla něco sdělit. Když chtěla dostat muže, svlékla se a dostala ho.

A když si teď chtěla udržet Vládu, prostě jen pokrčila rameny a mávla nad svými pochybnostmi rukou. Tohle nebyla její těžká chvíle, aby musela ječet. Byla to jeho chvíle a určitě vedle sebe nepotřeboval hysterku. Vybral si pro tuhle těžkou chvíli mě, znělo ji v uších, a to ji uspokojovalo. Hrálo u srdce. To ji povzbuzovalo a na ničem jiném nezáleželo. Nebude se ho na nic ptát. Nezáleží na ničem krom toho, zda ji miluje. A o jeho lásku byla připravená se poprat. S kýmkoli, klidně i s ním samotným.

Procházela se po břehu řeky a uvažovala. Do pokoje s tou zneklidňující prasklinou v omítce se vrátit nemohla. Zhluboka dýchala a přemýšlela. Ani si nevšimla, že pohodlná cesta podél vody už skončila a změnila se v úzkou pěšinku pomalu mizející ve vysoké trávě. Šumící město s právě odbíjejícími kostelními hodinami a počínající odpolední dopravní špičkou nechávala za sebou, krok za krokem stále dál od svých myšlenek.

7.3

Nebyl ani překvapen, když Kláru nenašel v pokoji. Pokud by tu byli na opravdové romantické dovolené, tenhle podkrovní pokoj na konci chodby by jim bohatě stačil. Měli tu soukromí, velkou postel, čistou koupelnu a těžké závěsy, které nepropouštěly denní světlo, takže by mohli ráno dlouho nerušeně spát, zaspát snídani, kterou Shreya podávala dole v salonu, a jít rovnou na oběd do některé malebné hospůdky a pak zase zpátky sem do tohoto pokoje. Nepotřebovali by nic víc než tuhle postel, protože každé jejich setkání dosud bylo přímo magicky nabitě touhou jednoho po druhém, jako by se tělesně nemohli nabažit vzájemné blízkosti.

To kouzlo, to vzrušení – uvědomil si Vláda – jsem nikdy před tím s nikým nezažil. Myslel si dlouho, že Kláru chce jen na sex, ale až teď pochopil, že v tom bylo mnohem víc. Že ta fyzičnost naplňovala jejich vztah, jejich nevyřčené souznění. Byla jeho milenkou, a miloval ji. Nechtěl si to připustit, bránil se tomu a zapíral to sám v sobě, den za dnem tady, v tomhle pokoji. A teď, když tu nebyla, cítil, že mu chybí. Kdykoli příště by pocítil podobnou prázdnotu, už věděl, že ji může zaplnit jet ona.

Jenže tady byli jako ve vězení. Proto zřejmě Klára vypadla ven na vzduch, promyslet si všechny ty šílenosti, které se na její hlavu sesypaly za posledních pár dnů. Sám byl také šíleně unavený. A nevyspalý. Lehl si na postel. Stejně nevěděl, kde by ji měl hledat, a byl si jistý, že se sem za ním vrátí. Na okamžik se mu zdálo, že je šťastný. Usmál se. Ano, byl šťastný. A byl strašně unavený. A ospalý. Z dálky k němu dolehlo odbíjení kostelních hodin. Sotva k němu proniklo, zavřel oči a propadl se do hlubokého spánku.

8. SVATOUŠEK

8.1

Probudil se do tmy. Závěsy na okně byly roztažené, ale za oknem byla hluboká černá noc. Mdlé pouliční osvětlení bylo odstíněno starým statným dubem. Měsíc a hvězdy byly odříznuty od země tlustými černými mraky a monotónní hukot provazců vody dopadajících na střechu přímo nad Vláďovou postelí prozrazoval, že celé město je pohlceno průtrží mračen.

Zatáhl za šňůrku a nástěnná lampička neochotně rozlila kolem postele slabé žluté světlo. Nepotřeboval se však ani rozhlížet, aby pochopil, že je v pokoji sám. Že se Klára nevrátila, anebo pokud se vrátila, tak zase odešla. To pomyšlení ho nadzvedlo na lokty. Přemýšlej! Nepanikař a mysl! Prikazoval svému dlouhým spánkem konečně odpočatému mozku. Proč by odcházela – a kam? Že by si vzala své věci a zmizela, zatímco spal? Zaostřil v šeru. Pootevřené dveře skříně ihned potvrdily nepravděpodobnost téhle teorie. Nevrátila se? Kam ale šla?

Začal zbrkle prohledávat své věci, nemohl si vzpomenout, kam odložil malý červený mobil. Zvonění bylo ztlumené, ale mohla mu na něj třeba odněkud zkusit volat. Pokud se jí něco stalo nebo pokud potřebovala čas pro sebe a někde se úmyslně zdržela.

Zmeškaný hovor, díky bohu! Odemkl klávesnici a nedočkavě stiskl tlačítko pro zobrazení volajícího čísla. Nula nula čtyři dva... Ne, bylo to české číslo. Nevolala mu.

8.2

Displej telefonu ho oslňoval. Bylo skoro půl páté ráno. Prospal aspoň patnáct hodin. Spánek ho osvěžil. Doufal, že po probuzení bude pomalu zesilovat závan štěstí, který včera tak slibně vplul do jeho mysli. Místo toho s každou vteřinou slábl.

Když se pokusil vstát, zatočila se mu hlava. Od předvčerejší večere vůbec nic nejedl. Pocítil obrovský hlad a stejně obrovský strach. Mnohem raději by ze sebe nejdřív setřásl to zděšení, ale zbavit se hladu bylo rozhodne jednodušší. Shreya byla jako jeho druhá máma a penzion jako jeho druhý domov. Shreyu teď budit nemůže, ale může zajít do kuchyně, aniž by si připadal jako zloděj.

Musí se nejdřív najíst, aby mohl začít přemýšlet. A napít. Když potichu scházel po schodech do přízemí, uvědomil si, že má taky strašnou žízeň. V kuchyni vypil naráz půl litru vody, otřel si rukávem rty a bradu, po které mu stékaly kapky, jak hltavě do sebe obracel půllitrovou sklenici. Z lednice vytáhl načatou Rebečinu tradiční zavařeninu a tlustě si namazal dva plátky toustového chleba. Připlácl je namazanou stranou k sobě a rychle ukusoval. Akutní hlad tím zahnal. Na další poklidné stolování nebyl čas.

Bylo půl páté ráno, venku lilo jako z konve a Klára byla pryč. Třeba ji ten déšť někde nedobrovolně uvěznil. Třeba byla daleko od penzionu, když začalo pršet. Zašla do nějaké hospody a čekala, až to boží dopuštění přejde. Ale v jaké hospodě by mohla být ještě touhle dobou? Musí zjistit, jaké jsou tu noční kluby.

8.3

Možná se schovala v nějakém dome, třeba ji v tom příšerném nečase někdo nechal u sebe přenocovat. Jenže proč by mu nezavolala? Věděla přece, že má její telefon, své číslo nepochybně znala. Nebo mohla snadno zjistit číslo do penzionu a nechat mu vzkaz...

Co když mu nechala u Shreyi vzkaz? Ale ta by ho určité vzbudila, kdyby Klára někde uvízla, hned by pro ni dojel. Rychle se přesunul do salonu a na stolku s počítačem skenoval komínky reklamních letáků, až našel ten pravý s jednoduchým plánkem centra města a značkami místních nočních podniků.

Zkusím ji najít, pomyslel si odhodlaně. Co mám jiného dělat? Někde musím začít, nemůžu tu jen sedět a čekat, až přestane pršet. Projít noční kluby je stejně dobrý, jako cokoliv jinýho, i když to může být stejně marný. Ale tuhle myšlenku honem zaplašil. Prostě ji najde. Nestalo se nic horšího, než že začalo pršet. Určitě nebyla poprvé v noci v dešti venku. Najde ji.

Než doběhl do auta zaparkovaného sotva pár metrů od vchodu, byl promoklý na kůži. Připadal si jako šílenec, jako blázen. Seděl za volantem svého auta, z vlasů mu crčela voda za krk a na obličej, cítil, jak se pod ním potah autosedačky rychle necucává studenou dešťovou vodou, v botách mu čvachtalo – proboha co bylo tohle za plán? Chovám se jako kretén, zhodnotil se kriticky.

Jak se to mohlo stát, kde udělal chybu, že se jeho život takhle zvrtnul?

8.4

Klára toužila po dobrodružství, ale on byl spokojený. Jeho život mu připadal dobrodružný až dost, měl vlivné známosti, přístup k utajeným informacím a materiálům, rozhodoval ze zákulisí o miliardových obchodech, měl tajný poměr s krásnou tlumočnicí – stačilo mu to. Víc adrenalinu nepotřeboval.

Byl sice ještě mladý, ale už ne ztřeštěný. Přijal určitou zodpovědnost. Naplánoval si život, vytýčil milníky, sebejistě postupoval ku předu. Chtěl mít dítě. A místo toho

má Kláru. Kterou teď hledá, v cizí zemi, uprostřed noci, v lijáku. Má o ni strach. Co když ji špatně odhadl? Co když ji to celé opravdu sebralo? Chovala se podivně klidně, když se dočetla o tom, co se stalo doma, když pochopila, že prchal on a ne ona, že nechránil ji, ale sebe.

Když ho přistihla při lži, usvědčila ho, že ji využil, že ji oklamal... Řekl jen *promiň*. Trochu chabé po roční známosti. Ubohé. Neřekl, že ji miluje. Neřekl to a ona odešla. Vůbec nekřičela, nic mu nevyčítala. Zůstala v noci venku schválně, aby ho tak vytrestala? Kéž by! Ráno by se pak vrátila za ním do jejich pokoje s nedovírající skříní a černou prasklinou v omítce a on by před ní padl na kolena a prosil, aby mu odpustila.

Dívala by se na něj s převahou a věděla by, že vyhrála. Řekl by jí, že ji miluje a že jen co se vrátí domů, rozvede se. Beze slova by ze sebe stáhla mokré šaty a on by se na ni vrhnul a líbal ji, dokud by se neujistil, že tohle všechno byl jen zlý sen.

8.5

Déšť ustal až kolem jedenácté dopoledne. Obloha zůstala zatažená šedými mračky, ale už aspoň nepršelo. Když ráno všichni studenti odešli do školy, ujistil se, že Klára nenocovala v jiném pokoji.

Shreya pak hned volala do nemocnice, že hledá jednu studentku, která se včera nevrátila na noc do penzionu. Nemají tam někoho anonymního, kdo měl v noci v tom nečase nehodu? Trvalo věčnost, než jí byl někdo ochotný dát nějakou odpověď. Ne, nikdo takový tam nebyl. Díky bohu, oddechl si Vláda. Ale vzápětí si uvědomil, že to vůbec není dobrá zpráva, protože přece žádné neštěstí nevylučuje. Kdyby Klára v nemocnici byla, znamenalo by to, že je vlastně v bezpečí. Že ji našel – a mohl by za ní hned jet. Ne, to by stejně asi nemohl, neměl by... Jela by tam Shreya. Přesto by měl aspoň Kláru na dosah. Takhle neměl nic.

O půl hodiny později ho Shreya přesvědčila, že zavolá na policii. Udělala by to v podobné situaci, i kdyby se nejednalo o Kláru. Pokud by se jí host nevrátil na noc, obzvlášť mladá slečna, pro jistotu by na policii zavolala. Mohlo přece dojít i k nehodě, po které by Klára neskončila v nemocnici. Třeba nějaká výtržnost. Její hosti jsou sice dospělí, ale přesto studenti.

Teoreticky by mohla ve městě narazit na lidi z kurzu a zajít se s nimi pobavit. A pak u někoho přespat. Jenže prakticky to byl nesmysl! Klára tady přece do žádného kurzu nechodila. Nemohla potkat někoho známého. Mohla se však dát do řeči s někým neznámým. Zajít s ním na skleničku. Přespat u něj. Vláda se otrásl.

8.6

Ale skousl by, i kdyby ji našel uprostřed orgií mezi těmi svalnatými italskými studenty z vojenské akademie, co bydleli u nich v penzionu – hlavně aby ji vůbec našel!

Na policii ale nezjistili nic. Nic. A nebojte se paní, však ona se jen někde zapomněla a do večera se zase vrátí. Možná mají pravdu. Proč by se nevrátila? Určitě ho jen trestá za to, co jí provedl. Až usoudí, že trpěl dost, přijde. Byl za ni zodpovědný. To on ji naložil do auta a odvezl ji sem. Nedovolil jí, aby komukoli dala vědět, kde je nebo proč. Lhal jí, ublížil jí a ztratil ji. Ztratil v ní jediného přítele. Proč se mi teď všechno hroutí pod rukama? Politoval se Vláda.

Co jsem sakra udělal tak hrozného? Zeptal se sám sebe, ale okamžitě se své hloupé otázce vysmál: mám jmenovat jen to nejhorší anebo chceš celý seznam? Jeho svědomí nebylo čisté. V žádném ohledu. Obelhal spoustu lidí. Nebral si to příliš osobně, byl to byznys. Podváděl svou ženu. Zranil Kláru. A teď ještě bude muset donutit Shreyu lhát. Ty svatoušku!

Ještě se ptáš, co hrozného jsi udělal?!

9. ZRADA

9.1

pátek (teď)

Když na pár vteřin dokázal potlačit bolestný strach o Kláru a oslabit proud sžíravých výčitek, vzal do chvějících se rukou malý červený Sony Ericsson a váhavě vymačkal číslo mobilu své ženy. Nevěděl, co by jí měl říct. Jen cítil, že se s ní musí spojit. Potřeboval její klid, její rozvážnost. Nemohl se jí svěřit se svou bolestí, nemohl jí přiznat, že právě ztratil milenkou, se kterou ji už rok podváděl. Ale potreboval slyšet ten hluboký, vyrovnaný hlas.

Bylo mu čím dál tím jasnější, že se Klára nevrátí. Buď se vrhla do nějakého nebezpečí, nebo si sama něco udělala. Obojí by bylo hrozné a ani z jednoho by se nedokázal vyvinut. Byl za ni zodpovědný, byl zodpovědný za sebe a za své činy. Ať se stalo cokoli, došlo k tomu bezpochyby následkem jeho jednání, jeho podlé zrady vůči nejmilejší bytosti, jakou znal. Vůči ženě, kterou miloval. Která byla tak křehká a kterou měl ochránit.

Odnesl si všechny své věci z Klářina pokoje – ten se teď tvářil jako pokojík veselé české studentky, která se možná někde zatoulala. Nemohl si dovolit připoutat k sobě pozornost v souvislosti s... Otřásl se. Ale musí to pojmenovat. V souvislosti s případnou sebevraždou.

9.2

Jestli se tu cokoli stalo neznámé holce ubytované shodou okolností ve stejném penzionu, nemá s tím nic společného. Shreya ho objala.

„Nedělej si starosti navíc. Já to vyřídím.“ Věrná, mateřská láska.

Shreya nebyla jeho máma, ale postupem let se jejich vztah takhle vyvinul. Vláda

svou mámu neznal, vyrůstal jen s tátou. Žili nějaký čas tady v Bath se Shreyou, ale pak se s ní táta nepohodl a rozešli se. Před deseti lety, když Vládův otec zemřel, začal Vláša k Shreye jezdit pravidelně, minimálně jednou ročně na tři týdny a chodil přitom dopoledne v místní škole na kurzy angličtiny.

Několikrát s ním byla i Martina, ale Shreya ji neměla ráda. Nelíbilo se jí, jak na Vlášovi citově visí. Byla tak poddajná, oddaná, ležela mu u nohou, Shreya měla skoro pocit, že by mu z té své posedlé závislosti klidně olizovala boty, bylo to nechutné.

Vláša se tomu smál. Cože? Jeho chladná a vždy rozumná bohyně? Špatně vidíš, Shreyo. Anebo žárlíš? Dobíral si ji. Když přijel s Klárou, měla Shreya radost. Tahle střapatá holka se jí líbila. K Vlášovi se hodila. Jenže teď znamenala problémy. A za žádné problémy samozřejmě nestála. Nic na tom nezmění, když v téhle lapálii budou předstírat, že k sobě nikdy nepatřili. Kláře to už nijak uškodit nemůže. A pokud se jí nic nestalo a jen někde truceje, tím lip.

Vláša vytukal číslo své ženy na malém červeném telefonu a stiskl zelené tlačítko. Tolik toužil slyšet její tlumený hlas, chtěl načerpat trochu síly z její tiché a spolehlivé harmonie. Ale nedočkal se. Martina telefon nezvedla.

9.3

Před čím jsem to vlastně utíkal? Před nezapnou snůškou lži, která by se časem vysvětlila? Před bezvýznamným obviněním, směšným zastrašováním, absurdním trestem, před imaginárním nebezpečím? Abych se ocitl jen o kousek vedle prstem po mapě, paralyzovaný strachem, zhnusen sám sebou, vyděšený k smrti?

Silný říční proud unášel prý její tělo celou noc, než ho vylovili desítky kilometrů daleko. Shreya musela tělo identifikovat. Bylo to hrozné. Byla to ona. Jeho malá střapatá Klára.

Podle všeho uklouzla na vlhké trávě u řeky, uhodila se do hlavy a v bezvědomí spadla do vody. Pak přišel ten déšť a... Dnes ji našli. A Vláša musel předstírat, že se ho to netýká – ano, byl zděšen, vždyť to byla jeho spolubydlící, mladá hezká dívka, krajanka, ale osobně s tím přece nemá nic společného. Ach bože, kupím jednu lež na druhou, jaký trest mě za tohle ještě čeká?

Víc, než kdy dřív potřeboval Martinu. Svou bohyni. Roztřesenýma rukama vzal do ruky červený mobil, oči ho pálili, ale byly suché, všechny slzy už vyplakal. Zdroj lítosti vyschl. Byl konec. Ze sluchátka se ozval známý, uklidňující hluboký hlas.

9.4

„Miláčku,“ řekl jen a poslouchal, jak Martina medově vypráví o ženevském jezeře.

„Kdy tě uvidím?“ Zeptala se nakonec.

„Brzy má lásko,“ slíbil. Domluvili se, že se sejdou v Amsterdamu u jejich přátel.

Zítří.

„Chybíš mi,“ řekla na rozloučenou Martina.

Nedokázal na to reagovat. Jeho hlas, celý organismus se vzepřel další lži. Už to nedokázal unést. Věděl dobře, co je zač. Zmetek, co zradil každého, koho měl rád, podvedl ty, kdo měli rádi jeho. Zahýbal a lhal manželce, zneužil a pak zapřel svou milenku, využil a donutil lhát ženu, která byla jako jeho druhá máma.

Jeho svědomí bylo černé. Bylo to stejné, jako by Kláru sám vlastní rukou zabil! Přitom to všechno bylo tak nevinné. Kdy se to zvirtlo? A proč? Teď ale nebyl čas hledat odpovědi. Musel se vzchopit, zapomenout, vzdát se iluzorní představy o tom, že svou duši může ještě zachránit. Smířit se s vlastní zřůdností, hodit to všechno za hlavu a vyrazit na setkání s Martinou, svou ženou, svým přístavem jistoty.

10. PROZŘENÍ

10.1

pondělí (o 5 dní dříve)

Ruce se jí zpotily na volant, když si vzpomněla, jak to všechno začalo.

„Na to zapomeň,“ smála se. „Sex až po svatbě,“ a otevřela dveře svého pokoje na znamení, že jejich společný večer skončil a že ho u sebe přespat nenechá. Byl to jen úhybný manévř, rozhodne nešlo o přesvědčení, nechtěla se vdávat a už vůbec nechtěla svatbou podmiňovat další intimitu v jejich vztahu. Kdyby to šlo, snad by ani dál zajít nemuseli. Kdyby bylo na ní, vystačila by si s tím, co mezi nimi nyní je.

Vláda zůstal sedět v křesle a odpověděl: „Tak zavři dveře, ať to v klidu naplánujeme.“

Znali se asi tři měsíce a kvůli škole a práci se nevidali moc často. I tak Martina rychle poznala, že Vládu přitahuje stejně magicky, jako on ji. Říkal jí 'bohyně'. Věděla už, že ji neoslovil náhodou, že si ji dávno před tím vybral, že dlouho váhal, než se odhodlal. Líbil se jí jeho projev, jakási zvláštní směsice plachosti a současně tvrdosti a suverenity. Nikdy nic nepřeháněl a měla dojem, že se ani ničeho nebál.

Jenže ona se bála. Jeho blízkost ji připravovala o rozum. I po třech měsících, kdykoliv se ji dotkl, kdykoliv ji třeba jen vzal za ruku nebo pohladil po vlasech, celé se chvěla a když se líbali, byla vždy první, kdo se odtáhl, protože měla pocit, že omdlí, jestli to vzrušení bude trvat jen o vteřinu déle.

10.2

Při představě, že spolu půjdou do postele, ji polévalo horko – až k tomu dojde, spálí ten žár zbytky jejího zdravého rozumu. Byla zvyklá držet svůj život pevně v rukách,

rozhodovala se střízlivým úsudkem, emoce u ní nikdy neměly navrch. Nedokázala připustit, aby ji ovládla touha, aby ji ovládl muž. Naskočila jí husí kůže.

Miluju ho a pokud má náš vztah pokračovat, jednou k tomu dojít musí. Jestli mám z toho vzrušení zešilet, proč ne hned teď? Pomyslela si a zavřela dveře. Ten večer v sobě objevila novou ženu. Za půl roku se vzali.

Jak to mám vydržet tři týdny stovky kilometrů od něj, nevědět co se děje, bát se o něj, bát se o budoucnost?

Tolik hovorů. Zmeškaných. Přesněji řečeno – nezvednutých. Zvedla jen ten první, od matky.

„Jsi v pořádku? Zaplaťpánbůh.“

Martinu potěšilo, že má o ni máma strach. Ale výčitky přišly vzápětí.

„Já to věděla, všichni jsme ti to dávno říkali, a teď je to tady.“

Martině okamžitě došlo, že se stalo něco strašného, co Vláda očekával a proč se museli tak narychlo rozjet každý na jinou světovou stranu. Tak přece.

„Mami, nech si ty řeči, vůbec tomu nerozumíš.“ A zavěsila.

Sama také nevěděla, o co jde, ale Vládu by proti své rodině slepě bránila kdykoliv, odkudkoliv na světě. Na další zvonění už nereagovala, ale tenhle zneklidňující hovor ji přiměl pokusit se zjistit na internetu, co se vlastně stalo.

10.3

Chladně prolétla zprávy o policejním zásahu v České bance a všechny související články. Nehnula ani brvou, přijala to prostě jako fakt. Takhle na tom teď jsou. Věřila Vládovi, že to byl podraz. Vždycky se hledá obětní beránek, když taková věc praskne.

Ještěže jsem teď tady, oddychla si. A vypnula zvonění na svém mobilu. Sledovala, jak na displeji stále narůstá počet zmeškaných hovorů. Nehodlám s nikým mluvit, jediné s Vládou. Určitě se se mnou spojí, ještě den počkám. Rozhodla se.

Jenže další den uplynul a o Vládovi nevěděla stále nic. Jak by mohla pokračovat v cestě do Ženevy, když měl Vláda namířeno na druhou stranu Evropy? Jak by mohla klábosit s Jitkou o hloupostech a být přitom duchem nepřítomná, myslet na své starosti a nemít ani chvilku klidu? Potřebovala přemýšlet. Uvažovat. A v pravou chvíli udělat správnou věc. A ta chvíle přišla právě teď.

10.4

Nemohla jet do Ženevy, věděla vlastně hned, že nepojede. Prostě to nešlo. Potřebovala být někde úplně jinde. Blíže k Vládovi. Když už byla bezpečně daleko za hranicemi, unavená tou dlouhou monotónní jízdou po německé dálnici, ubytovala se v nejbližším slušném motelu při cestě, kudy ji vedla navigace místo do Ženevy do

Bath v Anglii.

Když se za celý den Vláša neozval, sbalila zase svůj malý kufřík a další den brzy ráno pokračovala podle instrukcí vládného hlasu navigace až do Calais ve Francii. Měla štěstí na tunel, hned druhý vlak byl volný a za pár hodin už objížděla Londýn po dálnici M25. Neměla v úmyslu přidělovat Vlášovi starosti tím, že by se objevila v jeho penzionu. Chtěla jen být blízko. Neuměla si vysvětlit, proč se chová tak nerozumně, ale připadalo jí to správné. A i kdyby ne – prostě se nedokázala zachovat jinak.

Ovládaly ji emoce, snad poprvé v životě, a bylo to silnější než ona. Než její rozum. Než všechny logické úvahy. K večeru zastavila na odpočívadle nedaleko Bath a zkontrolovala svůj mobil. Aby se přesvědčila, zda se jí nepokusil Vláša kontaktovat. Desítky hovorů, ale žádný z čísla s anglickým telefonním kódem. Že by poslal zprávu? Esemesky od známých ignorovala. Nečetla, ani neotevírala, rovnou mazala. Zajímaly ji jen zprávy z neznámých čísel, ale ani tady žádné nemělo anglickou předvolbu. Možná si ještě doma pořídil českou sim kartu, napadlo ji a otevřela první zprávu z cizího čísla.

„Miláčku vydrž. Ještě pár dní. Tvůj.“ Podpis nutný nebyl. Bylo to jasné. Uložila si číslo pro případ, že by ho potřebovala použít, nastartovala a vyrazila k městu. Necítila žádnou únavu. Zpráva od Vlášy jí vlila do žil čerstvou krev.

10.5

středa (o 2 dny dříve)

Ubytovala se v hotýlku u řeky a v maličké koupelně se pak ponořila do horké lázně, aby se konečně uvolnila. Doufala, že díky uklidňující koupeli po dvou bezesných nocích zase slastně usne.

Místo spánku ji však čekala noc v neuvěřitelných mukách. Myslela si, že jí hlava praskne bolestí, srdce pukne žalem. Seděla dlouho do noci na zemi jen v tenkém županu a hořce plakala. Nad sebou. Nad tou zradou. Nad marností své lásky a věrnosti.

Když totiž večer vyšla z koupelny, bylo v pokoji dusno. Potřebovala se nadýchat čerstvého vzduchu, a tak se na balkoně opřela o zábradlí. Čerstvý vzduch od řeky byl příjemně osvěžující. Na cestě v dálce spatřila blížící se siluetu milenců zavěšených do sebe na večerní procházce. Zastesklo se jí po Vlášovi. Po jeho něžnostech.

Blouzním už? Podivila se, když zaslechla povědomý smích. Naklonila se přes zábradlí. Ten zamilovaný páreček byl právě pod jejím balkonem. Nemohla se mýlit, byl to Vláša, s nikým na světě by si ho nikdy nemohla splést – poznala jeho chůzi, jeho hlas. K němu se tulila mala střapatá holka a oba se smáli. Šli pomalu podél řeky, těsně k sobě přivinutí, šťastní a zcela nevšímaví k celému okolnímu světu. V

Martině by se v tu chvíli krve nedořezal.

Dívala se za nimi, neschopná se pohnout, neschopná vydat hlásku, dokud jí nezmizeli pod korunami stromů, v šeru, až jejich tlumený smích přehlušil šum větru.

10.6

Zhroutila se na podlahu vedle postele, kam jako ve snách přešla z balkonu, a dusila se pláčem. Lítostí, nad svou marnou oddanou láskou, nad svým utrpením a dřív nepoznanou nenávistí.

Proč bych měla ještě žít? Prolétlo jí hlavou.

Proplakala několik hodin. Myslela na minulost. Myslela na budoucnost. Kde se vzala ta malá coura? Kdo to byl? Poznal ji Vláďa až tady, potřeboval se s někým zabavit, aby odpoutal myšlenky od svých starostí? Zatímco já se tady hroutím, třeba se vůbec nic neděje. Ale co když spolu přijeli, to přece nevypadalo na náhodnou známost. Vzal ji sem s sebou jako své alibi, jak důvod, proč tak náhle odjel z Čech? Aby vyvrátil podezření, že uprchl před zodpovědností? Ale proč by se měli vodit jako milenci tady, kde je nikdo neznal? Jestli to byla kamufláž, měli se přinejmenším ukazovat mezi lidmi za denního světla, ne v šeru na opuštěné cestě u řeky – jaký by to mělo smysl?

Ne, nemá cenu si nic namlouvat. Vláďa má milenku. Mě poslal na opačný konec Evropy a sám se uklidil sem s tou malou děvkou. Zatímco já projela přes tisíc kilometrů ve snaze být co nejbliž svému manželovi, své lásce, už tři dni sama ve strachu o něj a o naši budoucnost, třeba byli oni dva celou dobu spolu v posteli! Zabiju ho.

Nakonec ji k ránu přemohl milosrdný spánek, nebo milosrdné mdloby, jako by upadla do bezvědomí v sebeobraně, aby už nemusela myslet na své utrpení.

10.7

čtvrtek (o 1 den dříve)

Probudila se před polednem na koberci vedle postele. Měla pocit, že sotva jen zavřela oči. Veškerá bolest se s procitnutím okamžitě vrátila. Celá se trásla vzteky. Zoufalstvím. Musí něco udělat. Musí se vzchopit. Začít rozumně uvažovat. Žádné plané úvahy o minulosti nebo budoucnosti neměly smysl. Chtěla svého Vláďu. Chtěla ho jen pro sebe.

Opláchla si obličej. Sčesala si vlasy do tváře, aby aspoň trochu zakryla bolesti zkřivená ústa, pláčem zarudlý nos a zkrvavené oči. Nasadila si tmavé brýle a oblékla se do černého. Nemůže tu další den jen sedět a čekat, co jí osud přichystá. Musí něco udělat. A to hned.

pátek (teď)

Stále ještě přšelo. Bála se znovu vyjít z pokoje. Bylo to teď její jediné útočiště. A zároveň její vězení. Čekala. Buď přijde vysvobození nebo věčné zatracení. Udělala, co udělat musela.

Včera z toho byla zoufalá, ale ten liják jako by pomalu odnášel pryč všechny hněv. Spláchl a odplavil dokonce i strach.

Včera byla zoufalá, dnes už jen odevzdaná.

11. POMSTA

11.1

Měla hned potom opustit tohle šílené město, vlastně sem neměla vůbec jezdit, byl to hloupý nápad. Proč jen podlehla emocím? Měla se řídit rozumem. Odjet do Ženevy. Ať se tady dělo cokoli, nevěděla by o tom. Do ničeho by se nezapletla.

Až by se zase s Vládou setkali, už by nepřipustila... Jenže v té průtrži mračen bylo sotva vidět na krok. Nemělo smysl někam odjíždět, pokoušet se bloudit po silnicích v kraji, kde se vůbec nevyznala.

V hlavě ji od včerejška bez ustání duněla ozvěna kostelních zvonů ohlašujících její brzké zatracení. Bylo konec konců jedno, kde je, tady nebo jinde. Kam by jezdila? Tu bolest, ten děs, tu hrůzu tady stejně nechat nemohla. Vláčela by ten tíživý balvan svědomí všude s sebou.

Může zrovna tak zůstat sedět tady. Vyčítat si, co udělala a co neudělala. Drásat si nervy čekáním, co bude dál. Jak se vyvine situace doma. Jak se vyvine situace tady. Kde ji čeká horší trest? Že to bude trest, tím si byla jistá. Trest za její naivitu. Za její lásku. Za to, jak jedinečně mohla zachránit své manželství.

Byla tu a viděla je spolu. Nepřála si to, ale stalo se, osud o tom rozhodl. Nic nešlo vzít zpět. Bála se odejít z pokoje.

11.2

Náhle si všimla, že její ztlumený telefon položený na nočním stolku bliká. Někdo volal. Podívala se na displej. Byl to Vláda. To číslo, co si uložila pod jménem Bath. Polkla na sucho a hovor přijala.

„Ano?“ řekla jen, nic jiného ze sebe nedokázala vypravit. Vláda. Byl to on. Ten jeho hlas, který předvírem zaslechla pod balkonem. Volal, že prý musí z Bath hned teď pryč. A chce ji mít u sebe.

„Miláčku,“ řekl jen a poslouchal, jak Martina medově vypráví o ženevském jezeře. Lhala jako o život.

„Kdy tě uvidím?“

„Brzy má lásko,“ slíbil.

Domluvili se, že se sejdou v Amsterdamu u jejich přátel. Zítra.

„Chybíš mi,“ řekla na rozloučenou.

Odjede z Bath a zapomene, že tu kdy byla. Zapomene, co se tu stalo. Bude mít zpět svého Vládu. Žádná malá střapatá coura nikdy neexistovala! Na ničem jiném nezáleželo. Že by přece jen mohlo přijít vysvobození?

11.3

čtvrtek (o 1 den dřív)

Klára seděla na břehu řeky, klacíkem kreslila ornamenty do vlhkého písku klidné malé říční zátoky a přemýšlela. Stále se jí honil hlavou poslední rozhovor s Vládou. Rozhovor? Vždyť on nic neříkal. Ale přesto se vyjádřil jasně – podvedl mě. Jenže v sebeobraně, chlácholila se. Jsem ta pravá žena, se kterou má prožít zbytek života, jsem to já, vím to. A rozumím mu. Svět, ve kterém se on denně pohyboval, nepřipouštěl omyly, nepřipouštěl důvěřivost. Musel se ochránit bezpečnou lží. Rozumím mu. Rozumím. Jsem ta pravá žena, se kterou má prožít zbytek života. On je ten pravý muž pro mne. Proste to vím. Odpouštím mu. Až se vrátím, všechno bude zase krásné jako dřív.

Pocítila, jak se prudce ochladilo. Pozvedla oči k nebi. Od západu se začala kupit těžká černá mračna a vítr je hnal směrem k městu. Náhle se do ní dala zima a zároveň ji přepadl zvláštní pocit, jako by za ní někdo stál a pozoroval ji. Otočila hlavu. Nad ní se tyčila vysoká postava celá v černém, s tmavými brýlemi a zuřivou tváří, kolem níž poletovaly divoké černé vlasy.

Lekla se a prudce vstala, ale stačila jen údivem otevřít ústa, když se postava rozmáchla a v tu samou chvíli ji do spánku udeřilo něco tvrdého. Zapotácela se a okamžitě ztratila vědomí.

Že se nad jejím bezvládným tělem zavřela hladina studené kalné vody, už nevěděla.

Česká verze ke vzdělávacím materiálům v angličtině je dostupná výhradně na www.jazykovamentorka.cz, www.language-mentor.eu.

Pokud jste tuto knihu získal/a jiným způsobem, budu ráda, když mi dáte vědět. Můžete získat přístup k videím, audiu, konzultacím a dalším bonusům.

Text i ilustrace jsou chráněny autorským právem a nesmí být šířeny bez souhlasu autorky.

© 2026 Kateřina Havlová

